

βατράχι

βατράχι, το, ουσ. [<αρχ. βατράχιον, υποκορ. του ουσ. βάτραχος], το βατράχι. **α.** ο βατραχάνθρωπος. **β.** συνήθως στον πλ. **τα βατράχια**, το σώμα των βατραχανθρώπων: «υπηρέτησα στα βατράχια»·

- *καταπίνω βατράχια*, βρίσκομαι σε πολύ δύσκολη θέση, περνώ πολύ δύσκολη κατάσταση: «ήρθε η εφορία να του κάνει έλεγχο και καταπίνει βατράχια, γιατί έχει ανεννημέρωτα τα λογιστικά του βιβλία || να δεις εσύ τι βατράχια καταπίνω κάθε τέλος του μηνός που έχω πληρωμές!»·

- *όταν μαλώνουν τα βουβάλια, την πληρώνουν τα βατράχια*, στις διενέξεις των ισχυρών τα θύματα είναι οι ανίσχυροι, ο απλός λαός: «απ' τη μέρα της εισβολής των αγγλοαμερικάνων στο Ιράκ, ο λαός υποφέρει τα πάνδεινα. -Όταν μαλώνουν τα βουβάλια, την πληρώνουν τα βατράχια»·

- *πετώ βατράχια*, λέω ανοησίες, βλακείες: «κάθε φορά που ανοίγεις το στόμα σου, πετάς βατράχια, μωρ' αδερφάκι μου, γι' αυτό βούλωσ' το»·

- *ρίχνει βατράχια*, βρέχει πάρα πολύ, καταρρακτωδώς: «όλο το απόγευμα δεν μπόρεσα να βγω απ' το σπίτι, γιατί έξω έριχνε βατράχια».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας